

mohli pozemky ty vzdělati tak, jak k tomu podle smlouvy byli povinni. Kdyby neměli žalovaní žalobci nahraditi osev, orbu a hnojivo, byli by na úkor žalobcův bezdůvodně obohaceni a nejsou proto oprávněni podržeti prospěch, který by takto se škodou žalobce jim zůstal (§ 1447 obč. zák.). Při tom jest lhostejno, zda žalobce mohl při zpachtování polí žalovaným jich zabrání státem předvídati, čili nic, neboť pouhá možnost zabrání neubírá ještě skutečnému zabrání povahu náhody, ani žádná ze stran událost, která splnění smlouvy zabránila, nezavinila ani jí zabrániti nemohla. Nezáleží proto na ustanovení čl. XXIII. pachtovní smlouvy, jehož účelem bylo jediné oprávnění žalující strany k předčasnému zrušení pachtovní smlouvy, kdyby ji žalovaní řádně neplnili. Nic jiného nelze vyčísti z tohoto smluvního ustanovení. Podle toho jest nárok žalobou uplatněný důvodem po právu a dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) nižšími soudy plně odůvodněn.

Čís. 7647.

Závazek, uložený pravoplatně zůstaviteli (těžaři), by se společně s třetí osobou usnesl na odvolání této osoby jako ředitele těžařstva a na ustanovení jiné osoby ředitelem těžařstva, není závazkem ryze osobním ve smyslu § 531 obč. zák., souvisel-li závazek s jinými povinnostmi, jež se zřejmě týkaly majetku zůstavitelova, nikoliv jeho osoby.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, Rv I 2060/27.)

Právoplatným rozsudkem krajského soudu v M. ze dne 17. února 1925 byli k žalobě těžařské společnosti Ch. uznáni Rudolf W. a Antonín Sch. povinnými 1. usnésti se jako těžaři těžařstva B., že odvolávají ustanovení žalovaného Rudolfa W-a za ředitele těžařstva a že ustanovují na jeho místě ředitelem těžařstva podle volby žalobkyně Heřmana S-a nebo Gustava K-a, nebo jinou osobu, jež žalobkyní bude udána, a to s touto plnou mocí: Podepsaní Rudolf W. a Antonín Sch. ustanovují předsedou těžařstva B. podle § 144 vř. zák. horního a zmocňují ho, by těžařstvo před soudem a mimo soud zastupoval, jich jménem žaloby na soud podával, za ně procesní plnomocníky podle § 31 c. ř. s. ustanovoval, dolování podle zákonných předpisů a podle svého nejlepšího uvážení řídil, vše, co je za účelem správy těžařstva a k zachování dolu nutné a účelné, předsevzal, knihy těžařstva vedl, pokud se týče jich vedení kontroloval, poměry se zaměstnanci a dělníky upravoval, i taková prohlášení za těžařstvo k úřadům a k soukromým osobám činil, k nimž by jinak zapotřebí bylo zvláštní plné moci, a vůbec vše předsevzal a zařídil, co pokládá v zájmu těžařstva nutným a účelným. Také ho opravňujeme, aby tuto plnou moc pro jednotlivé věci přenesl na jiného. Podepsaní prohlašují dále, že tato plná moc nemůže býti odvolána bez souhlasu žalující těžařské společnosti. 2. Žalovaní jsou povinni tyto změny v předsednictvu těžařstva B. oznámiti revír-

nímu báňskému úřadu v T. Antonín Sch. napotom zemřel a když byla těžařské společnosti Ch. proti jeho pozůstalosti povolena exekuce ku vydobytí přisouzeného nároku, domáhala se pozůstalost po Antonínu Sch-ovi žalobou, o niž tu jde, na vymáhající věřitelce, by bylo uznáno právem, že nárok vymáhající věřitelky z rozsudku ze dne 17. února 1925 proti žalobkyni zanikl. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Podle obsahu odvolání jest rozhodnutí jedině o otázce, zda žalobou napadený nárok úmrtím Antonína Sch-a zanikl, čili nic (§ 531 obč. zák.), kterouž otázku soud prvě stolice správně zodpověděl záporně. Mezi stranami je nesporno, že Antonín Sch. jest zapsán v těžařské knize jako těžař ohledně polovice 128 kuksů těžařstva, musí tedy Antonín Sch., pokud se týče po jeho úmrtí jeho pozůstalost, zastoupená přihlášenou dědičkou Marií Sch-ovou, podle § 137, 140 až 142 hor. zák. býti pokládána za spolutěžaře. Podle § 144 hor. zák. jest každé těžařstvo povinno zříditi ředitelství a opověděti volbu u horního úřadu, povinnost ta postihuje tedy nejen Antonína Sch-a za jeho života jako zapsaného spolutěžaře, nýbrž postihuje po jeho smrti i jeho pozůstalost zast. přihlášenou dědičkou, jakožto povinnost vyplývající z těžařského, tedy majetkového poměru Antonína Sch-a, pokud se týče jeho pozůstalosti a nezakládá se tedy povinnost ta na výhradně osobních poměrech zemřelého Antonína Sch-a po rozumu § 531 obč. zák. Jest správné, že podle § 1022 obč. zák. plná moc pravidelně zaniká též úmrtím splnomocněného, nelze však použití ustanovení toho na souzený případ, kde, jak z rozsudku krajského soudu ze dne 17. února 1925 v druhé i třetí stolici potvrzeného, jest patrné — jde o to, aby Antonín Sch., pokud se týče nyní jeho pozůstalost, zastoupená přihlášenou dědičkou jakožto spolutěžař po rozumu smluvního ujednání v poměru k nynější žalované straně spoluustanovila určitou osobu za nového ředitele těžařstva a ustanovení to by bylo oznámeno hornímu úřadu. Ustanovení ředitelství a jeho přihláška u horního úřadu jest v § 144 hor. zák. všeobecně uložena těžařům (§ 149 hor. zák.) a postihuje tedy zákonná povinnost ta i jejich pozůstalosti, zastoupené přihlášenými dědici, pokud dotyční těžaři i po svém úmrtí zůstávají jakožto takoví zapsáni v těžařské knize (§§ 138, 142 hor. zák.). Když tedy Antonín Sch. byl odsouzen ku splnění svého obligačního závazku proti nyní žalované společnosti převzatého odvoláním dosavadního ředitele, hlasováním pro zřízení nového ředitele a spolupřihláškou k hornímu úřadu, postihuje závazek ten i nynější žalobkyni, poněvadž tu jde o splnění Antonínem Sch-em převzatého smluvního závazku, jenž svým předmětem spadá v obor předpisů §§ 142 a 144 hor. zák. Proto jest námitka odvolatelky, že tu jde o čistě osobní na osobě zůstavitelově těsně závislý závazek zůstavitele, který nepřišel na jeho pozůstalost, zastoupenou přihlášenou dědičkou, zcela bezdůvodna a jest dovolání se žalobkyně §§ 1448 a 1022 ob. zák. obč. neodůvodněno. Okolnost, zda zůstavitel (jeho pozůstalost) podle obligačního poměru byl nebo jest povinen převésti dotyčné kuksy na žalovanou společnost, jest pro tento spor nerozhodna a jest proto lhostejno, zda kuksy ty byly

při projednávání pozůstalosti po Antonínu Sch-ovi do stavu aktiv po-
jaty čili nic.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud sdílí názor odvolacího soudu, že závazek uložený Antonínu Sch-ovi rozsudkem krajského soudu v M. ze dne 17. února 1925, aby se společně s Rudolfem W-em usnesl na odvolání tohoto jako ředitele těžařstva B. a na ustanovení Heřmana S-a nebo Gustava K-a za ředitele těžařstva, není závazkem nejvýš osobním ve smyslu § 531 obč. zák., který mohl plnit jen nebožtík Antonín Sch. osobně. Tento závazek souvisí těsně s jinými povinnostmi uvedenými v onom rozsudku, které se zřejmě týkají majetku Antonína Sch-a, nikoliv pouze jeho osoby (§ 548 obč. zák.). Zůstavitel a Rudolf W. byli jako těžaři těžařstva B., to jest jako majitelé kuksů odsouzeni, by celý majetek těžařstva odevzdali důvěrníkům žalované společnosti a by tak učiniti mohli, musili se ovšem jako těžaři, nikoliv jako soukromé osoby, usnésti, jak jim bylo uloženo uvedeným rozsudkem. Toto usnesení stane se na základě vlastnictví ke kuksům, je tedy rázu majetkově právního, nikoliv ryze osobního, a dotýčný závazek patří k pozůstalosti Antonína Sch-a, která se skládá z veškerých majetkově právních poměrů zůstavitelových, tedy také z jeho závazků. Je-li tomu tak, nezanikl sporný závazek úmrtím Antonína Sch-a, nýbrž zatěžuje nyní jeho pozůstalost a dědičku Marii Sch-ovou, která jako taková nepotřebuje zvláštní plné moci k spornému usnesení. Tím padá podklad žaloby. Dovolatelka má pravdu v tom, že důvěrnický poměr nebožtíka Antonína Sch-a zanikl jeho úmrtím. Než z toho nelze nic těžiti pro právní stanovisko dovolatelčino, jelikož nejde o pokračování v tomto poměru, naopak již za dřívějšího sporu jednalo se o jeho realizaci, které žalující pozůstalost neprávem odporuje v této rozepři. Za tohoto stavu věci není potřebí, řešiti otázku, zda přepsání zůstavitelových kuksů na jeho pozůstalost jest přípustno čili nic.

Čís. 7648.

Simultanní hypotéky.

Náhradní nárok podle § 222, čtvrtý odstavec ex. ř. předpokládá mimo jiné, že byl před vydáním rozvrhového usnesení vznesen návrh na jeho přiznání. Lhostejno, že při pohledávce, pro niž se domáháno náhradního nároku, byla v pozemkové knize poznámka podle § 469 a) obč. zák.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, R II 423/27.)